

колко залага ни бѣше доволно, за това извикахми козарчетата, тѣ си доядоха най-сладко. То се знай като имъ поржчахъ, да не би да ся похвалятъ нѣкому, че е идвалъ Стефанъ. и управихме се по Билугъ къмъ Югъ и край селото Трестеникъ, преспокойно влѣзохми въ дворътъ на г. Станку Доневъ въ с. Налбантъ отъ едно постискани въ рѣка, той, Станку прибръза и ни введе въ една отъ свойтѣ си стаи и то не въ тия въ крѣмата му. И като всичко му расправихми, той вмѣсто да погалчи — Стефана, както му сторихъ азъ, че убилъ невинни хорица, докара и той думата почти такава, но по-лека. „*Станало сега нѣма може да ся поправи грѣшката, каза той, защото вече извършена, но гледай по скоро, да не влезешъ въ рѣце, че инакъ ако ся узнай за тебъ, че ти си извършилъ всичко това, то нѣма да е добро за многома*“ и др. так.. То ся знай доядохми му и *Блазъщенския* шарантъ, по пийнахми си и отъ *Сарешкото* — бѣло вино и слѣдъ като ся приви ноцъта — Въ първи още питли, при испращани му подади нѣщо въ едно възелчи... И 4 часа пѣтъ до Тулча, ний го зехми може би и въ 2 ако не и по скоро.

Въ Тулча щомъ ся научихъ, че Стефана вече дирятъ, нападнали заптиитѣ доматъ на кака му Търна, били я, запряли и мъжа ѳ, Никола Емениджията. По това още него день ся завърнахъ при козитѣ. Но подяръ три дни ето го и Стефанъ, въ турски дрѣххи прибличенъ. И слѣдъ два дена т. е. срѣщу Врѣбница (2 Апр.) на рано прѣзъ Корията и върха на Ждръ-Боба, въ гората Кара Хасанска, раздѣлихми се, слѣдъ пригръжани и целувки въ уста размиѣсени съ плачь. . Съ намѣрение прѣзъ Романия да иде въ Сърбия при Раковски, съ обѣщание слѣдъ като ми пиши и ази да го послѣдвамъ. Много устѣлно ся раздѣлихми.

Въ началото на 1863 г. получвамъ първото му писмо, въ което при друго писваше ми, че вземалъ живо участие въ врѣме на Бомбардирването на Бѣлградъ (16 Юн.). Но прѣзъ Ноемвр 1864г. внезапно ся срѣгнахми двама въ *Ибраилъ* „Strada Frumôsa“ И тѣй при друго ми расправи: защо го прикрѣстили на „*Караджа*“ и въ 4—5 дена растояние ми расправа за Раковски и неговата политика, която самъ и той я сподѣлялъ, защото Раковски думалъ: „Да се необлѣгами нето на Руссия нето на Сърбия нето пъкъ на Европейцитѣ, а сами на себе си. И да глѣдами, да ся неотдѣлями отъ турцитѣ, защото тѣ ся най-честния народъ въ Европа, за това само съ тѣхъ можимъ да сме по добръ отъ колкото съ други и др. такива. И това ни бѣше послѣдното виждане съ покойния *Войвода Стефанъ Караджа*,